

TIEDOKAS

Opistolaisyhdistyksen sääntömääräinen

KEVÄTKOKOUS

tiistaina 20.3.2018 klo 18.30
Opistotalossa, Kaskenkatu 5

Asialistalla mm.

– vuoden 2017 toimintakertomuksen ja tilien
hyväksyminen

Kahvitarjoilu ennen kokousta eli klo 18.00

Jäsenkortti mukaan.

Ellet vielä ole jäsen, voit liittyä ennen kokousta opiston toimistossa.

Tervetuloa!

Turun työväenopiston opiskelijat ry. / Johtokunta

TIEDOKAALLE UUSI SÄHKÖPOSTIOSOITE

Tiedotustoimikunnalle on avattu uusi sähköpostiosoite, joka on:

tiedokas@gmail.com

Tähän osoitteeseen voit lähettää palautetta lehdestä, kirjoituksia ja juttuvinkkejä.

TIEDOKAS

Julkaisija
TURUN TYÖVÄENOPISTON
OPISKELIJAT ry.
TIEDOTUSTOIMIKUNTA

Toimitus:
Markku Luoto (puheenjohtaja)
Seija Luoto (sihteeri)
Reijo Nurmela (toimitussihteeri)
Pirjo Haapala
Ulla Oksanen (piirtäjä)
Teija Veijola
Marianne Klemelä

TIEDOKKAAN seuraava numero ilmestyy lokakuussa 2018. Lehteen tarkoitettu aineisto toimitettava toimitukselle 10. syyskuuta mennessä.

Toimituksen osoite:
TURUN TYÖVÄENOPISTON
OPISKELIJAT ry.
TIEDOTUSTOIMIKUNTA
Kaskenkatu 5. 20700 Turku
sähköposti: tiedokas@gmail.com

Työväenopiston Internet-kotisivu:
www.turuntyoavenopisto.fi

Painopaikka:
Painotalo Painola T. Nieminen Oy
Piispanristi

Kansikuvassa:
Hyvä me! Sata numeroa Tiedokasta saatiin näyttelyksi. Markku Luoto, Teija Veijola ja Reijo Nurmela
Kuvasi Seija Luoto

Sisältö 101 kevät 2018

- Puheenjohtajan palsta 4
Pirjo Haapala
- Opistolaisyhdistyksen syyskokouksen valintoja 5
Seija Luoto
- Ilo on oppia ja kokea jotakin uutta 6
Pirjo Haapala
- Art Notes-ryhmän mosaiikki valloittaa seinän ja sydämet 7
Laura Yöntilä
- Tämän reseptin haluaisin jakaa 8
Pirjo Haapala
- Niin tuttu - ripaus tuoretta 9
Pirjo Haapala
- Mannerheimin kotimuseo 10
Pirjo Haapala
- Tulkkausta viittomalla 11
Julia Lindström, Reetta Levijoki ja Pirjo Haapala
- Espanjan opiskelu on iloa 12
Tellervo Tommola
- ¡Qué suerte! 13
Marianne Klemelä
- Markun kalajuttu 15
Markku Luoto
- Tyhjänä istumisen taito 16
Pirjo Haapala, Turo Vuorenpuro
- Ai mitä mä teen vai? 18
Teija Veijola
- Vanhoja kirjeitä 19
Reijo Nurmela

Puheenjohtajan palsta

Yhdistyksen syksyn toiminta oli vilkasta. Tiedotustoimikunta ripusti opiston ala-aulaan näyttelyn ja julkaisi syksyllä 2017 sadannen Tiedokkaan. Luet parhaillaan numeroa 101.

Kulttuuri- ja retkeilytoimikunta järjesti vuoden 2017 aikana 34 tapahtumaa, joihin osallistui yhteensä n. 1200 henkilöä. Syyslukukausi alkoi vierailulla Hietaniemen hautausmaalla sekä Mannerheimin museossa ja päättyi hersyvään hetkeen Hyrsylän mutkassa 90-vuotiaan Aira Samulinin vieraana. Tampereen työväenteatterissa nähtiin Presidentti ja tyttö näytelmä ja bussissa oli tarinoimassa ja tietopankkina historian professori emeritus Timo Soikkanen. Hän on kautta aikojen ollut suosittu luennoitsija opistollamme, salit ovat olleet lähes poikkeuksetta täynnä.

Ensimmäinen vuosi puheenjohtajana on nyt takana. Selvisin. En ole koskaan kokenut olevani yhdistysihminen ja yhtäkkiä sitä ollaan yhdistyksen touhuissa kiireestä kantapähän.

Jos olen oppinut puheenjohtajuudesta jotain, olen

myös oppinut väreistä, värin voimasta. Opistolle kulkiessani ihastelin sateenvarjoja. Niitä on todella monenlaisia, kukertavia kirjavia ja värikkäitä. itselänikin on monen värisiä, mutta marraskuun viimeisellä viikolla oma satteenkeppini oli keltainen. Keltainen kaari pääni päällä. Mikä valontäyteinen katto! Useamman kuin kerran kurkistin varjon alta, sataako todellakin, onko taivas harmaa. Kyllä oli. Mutta keltaisen varjoni alla oli kesä, lähes hehkeä kesä tai ainakin toukokuu, aavistus että vajaan kuukauden päästä alkaa valon määrä kasvaa. Ja tässä sitä ollaan; valoista kevättä ja kesää kohti menossa.

Olemmepa onnen poikia ja tyttöjä, olemmepa totisesti! Laukku heiluen kuin tati Monikalla, saamme matkata yleissivistämään itseämme, istua katettuun pöytään, antimina kädentaidoista henkiin taitoihin.

Pirjo Haapala

Turkulaiset taiteilijat "OSMO", JUKKA HAKANEN ja "LEVEL II CREW" toteuttivat syksyllä 2016 Turun nuorisotyön 70-vuotisjuhlan murallit. Osoitteessa Kaskenkatu 5 on yksi niistä. Kuva Reijo Nurmela.

Opistolaisyhdistyksen syyskokouksen valintoja

Syyskokous pidettiin marraskuussa 2017 edellisenä vuonna uusittujen sääntöjen mukaisesti. Kokouksessa oli paikalla ilahduttavan monta uutta jäsentä. Johtokunnan jäsenten määrässä käytettiin uusien sääntöjen sallimaa vaihtelevaa määrää. Vuonna 2017 johtokunnassa oli puheenjohtajan lisäksi 8 jäsentä ja vuoden 2018 jäsenmäärä on 7.

Pitkään toiminnantarkastajina olleet Anneli ja Voitto Helinen ilmoittivat, että he eivät jatka enää. Varsinaiseksi toiminnantarkastajaksi valittiin Irene Loisko ja varalle Seija Aho.

Vuoden 2018 toimintasuunnitelma ja talousarvio noudattavat samaa linjaa kuin aiemmatkin. Kokouksessa ke-
rättiin myös pitkä lista toiveita opiston opinto-ohjelmaan.

Johtokunta on järjestäytynyt ja siinä toimivat vuonna 2018 seuraavat henkilöt:

Pirjo Haapala	puheenjohtaja, taloudenhoitaja, johtokunnan edustaja kulttuuri- ja retkeilytoimikunnassa
Marjo Heinonen	varapuheenjohtaja
Seija Luoto	sihteeri, jäsenkirjuri
Markku Luoto	johtokunnan edustaja tiedotustoimikunnassa
Elisa Kalmi	jäsen
Reijo Nurmela	jäsen
Liisa Bäckman	emäntä, varasihteeri, varajäsen
Elisa Villa	varajäsen

Tiedotustoimikunta sekä kulttuuri- ja retkeilytoimikunta ovat myös järjestäytyneet ja aloittaneet toimintansa.

Opistolaisyhdistyksen toimintaohjelma on saatavilla opistotalossa Kaskenkadulla. Lisäksi se on nähtävillä opiston nettisivuilla.

Mikäli haluat lisätietoja toiminnastamme, ota yhteys Pirjo Haapalaan (sähköposti [phkirjasto\(at\)gmail.com](mailto:phkirjasto@gmail.com) tai puh. 044 5651167).

Seuraa myös opiston ilmoitustauluja.

Opiston nettisivuilla on linkki yhdistyksen tietoihin:

<http://www.turuntyoenaenopisto.fi/opistoinfo/opistolaisyhdistys>

Ilo on oppia ja kokea jotakin uutta

Voimauttava Aira Samulin, tarinaa, tietoa Hyrsylän mutkasta, iloja suruja ja kahvihetki avarassa lämpöisessä Hirsilinnassa. Tästä mehevän elämäntyönsä tehneen 90-vuotiaan tanssijan elosta oli joulukuinen päivämme tehty.

Hyrsylän Mutkaan käännettäessä bussi jää toiseksi; tien poskessa puhiseva Miina Äkkijyrkän teos Woima-sonni oli hätkähdyttävä, kyllä!

Kuva Pirkko Väänänen.

”Aira Samulin joutui pakenemaan omilta kotiseuduiltaan, siitä huolimatta hän on saanut kunnioitettavasti paljon hyvää aikaan. Kiitos Aira, että näytät meille esimerkkiä että yrittäisimme olla edes hitusen parempia ihmisiä” Aino-Helena Lehkonen.

Kuva Sinikka Kukko.

Hyrsylän mutkan Hirsilinnasta tulvi lämpöä. Tänne oli hyvä bussilastillisen saapua. Tutustuimme myös Airan valtavaan nalle ja nukke kokoelmaan. Vuosien saatossa halitut, liki perheenjäseniksi oletetut nallet ja nuket ovat saaneet hyvän kodin. Kuva Sinikka Kukko.

Art Notes-ryhmän mosaiikki valloittaa seinän ja sydämet

Luomistyö-
mosaiikkiyhteisö-
taideteoksen
tekijöitä ja tukijoita.
Kehitysvamma-
alan tuki- ja
osaamiskeskus,
Paimio.

Kuva Leena
Hakala.

Luomiskertomus-mosaiikilla on kokoa kolmisenkymmentä neliometriä. Mahdollisesti Suomen suurimpiin kuuluvan, runsaasti kiitosta keränneen mosaiikin on työstänyt Turun suomenkielisen työväenopiston Art Notes -yhteisötaideryhmä.

Tilaustyönä toteutettua mosaiikkiseinää voi ihaila Paimiossa, Kehitysvamma-alan tuki- ja osaamiskeskuksen (KTO) Varsinais-Suomen erityishuoltopiirin tiloissa. Kesällä 2017 valmistunut tilaustyö on Art Notesille sarjassaan toinen, sillä jo saman vuoden alussa paljastettiin ryhmän työstämä keraaminen sydänreliefi, myös KTO:n tiloissa Paimiossa.

Tilaustöiden varsinainen tuottaja on turkulainen erityisaiheystyö Taidekeskus Into ry, jonka aktiivisia toimijoita ovat myös Art Notes -kurssin taideopettajat Sinikka Mäki-Lertola ja Eija Ruoho.

Suomenkin mittakaavassa ainutlaatuinen Art Notes -yhteisötaideprojekti jatkuu edelleen työväenopiston kurssitoiminnan puitteissa. Art Notes -kurssilla painostetaan erityisesti ryhmäytymiseen, vuorovaikutukseen ja me-hengen vahvistamiseen – unohtamatta yksilöllisen taideilmaisun ja luovan ajattelun kehittä-

mistä. Kurssin aikana tutustutaan erilaisiin taiteen muotoihin ja menetelmiin kuten mosaiikkiin ja maalaamiseen, yksin ja pareittain työskentelyyn sekä ryhmässä kokonaisten taideteosten työstämiseen.

Kurssille osallistuu niin erityistä tukea tarvitsevia kuin muita taiteen tekemisestä ja yhteisötaiteesta kiinnostuneita, ja myös uudet kurssilaiset ovat tervetulleita. Aiempaa kokemusta taiteesta ei tarvita – vain innostusta ja kiinnostusta luovaan, avoimeen, hyväksyvään ja kannustavaan yhdessä tekemiseen.

Lisätietoja ja materiaalia

Luomiskertomus-mosaiikki, Art Notes -yhteisötaideryhmä:

Marko Vuorisen Youtube-video “Creation story mosaic”

Taidekeskus Into ry: <https://taidekeskusinto.weebly.com/>

Kirjoittaja: Laura Yöntilä, Taidekeskus Into ry

Tämän reseptin haluaisin jakaa

Syksyisellä Omenapäivä retkellä Söderlångvickissä heräsi idea, että Tiedokkaassa voisi olla palsta, jossa opistolaiset kertovat itselleen mieluisan reseptin ja kenties reseptiin liittyvän tarinan. Idea lähti kun omenoista ja syksystä keskustellessamme sivusimme myös reseptejä.

Englannin kieli- sekä shindon kursseilla käyvä Irene kertoi:

– Asuin 70-luvun alussa Pitkämäessä erään Suomusalmelta olevan työkaverin kanssa samassa mökissä. Se oli hieno paikka, talo oli mäellä, ei naapureita lähellä. Varsinkin kesällä se oli mitä hienoin paikka asua. Asuin mökissä vielä senkin jälkeen kun menin naimisiin ja suomussalmelainen tyttö muutti takaisin kotikunnilleen. Mutta siis 70 luvulla työkaverini opetti minulle äidiltään perimän reseptin; kaalilaatiko,-pata voidaan tehdä myös kattilassa. Mökissä ei ollut uunia joten tässä oli pikkuisen käytännön sanelemaakin. Vesikin piti hakea vesipostista.

– Kaali silputaan pieneksi. Ei tehdä suikaleita, vaan pientä silppua. Tämä kaalisilppu freessataan tilkassa öljyä. Eräs suurtaloukokki opetti, että vihannekset ja niissä olevat vitamiinit tykkäävät kun niitä kuullotetaan öljyssä. Myös porkkana silputaan ja kuullotetaan öljyssä.

– Kattilaan laitetaan vähän vettä ja sinne esim. kasvis- tai lihaliemikuutio, sekä freessattu kaali- ja porkkana silppu

– Jauheliha ruskistetaan ja maustetaan mieleisillä mausteilla (esim. suola ja mustapippuri). Sipuli kuullotetaan ja lisätään kattilaan, riisiä unohtamatta. Sen voi laittaa joukkoon keittämättä. Kyllä se siellä muhii ja valmistuu, sillä patamainen ruoka saa kypsyä hitaasti miedolla lämmöllä vaikka tunnin. Minulla on Tenolta tuotu karhunkynsi (patavahti), se estää ylikiehumisen. Usein käytän riisin sijasta ohrasuurimoita. Ne ovat kotimaisia. Niitä voi mikrottaa hetken ennen kattilaan laittamista.

– Mikäli minulla on jääkaapissa kukkakaalta, vaikka vain sen kanta, käytän senkin.

– Mausteeksi käytän suolaa ja lopuksi lorautan pikkuisen soijakastiketta ja siirappia. Ja on kuule hyvää☺

Raija Baltic jazzissa kesällä 2017.

Samaisella retkellä ollut Raija kertoi tähän sopivan jälkiruuan. Hän oli lukenut reseptin Turun Sanomista joku vuosi sitten.

Mascarpone-puolukkapiirakka

Pohja:

125g voita
1 1/4dl sokeria
1kananmuna
2dl vehnä jauhoja
1dl ruisjauhoja
1tl leivinjauhetta

Täyte:

1prk(250 g) mascarponea
1prk(250 g) rahkaa
2 kananmuna
1dl sokeria
1tl vanilliinisokeria
400g(7-8 dl) puolukoita (pakaste)

Valmistus

Vaahdota pehmeä rasva ja sokeri. Lisää joukkoon muna hyvin sekoittaen. Sekoita kuivat aineet keskenään ja lisää seokseen. Painele taikina jauhoja apuna käyttäen piirakkavuolan pohjalle ja reunoille (halkaisija 30 cm). Siirrä vuoka jääkaappiin.

Sekoita täyteen mascarpone, rahka, munat, sokeri, vanilliinisokeri ja kohmeiset puolukat keskenään. Nostele täyte pohjan päälle ja tasoita pinta. Paista piirakkaa 175 asteessa uunin alimmalla tasolla noin 55 minuuttia. Tarjoa jäähtyneenä.

Irenen Tenjoelta tuoma karhunkynsi-patavahti.

Teksti ja kuvat Pirjo Haapala

Niin tuttu - ripaus tuoretta

Rannassa tuoksuu maali. Rakennus vieressäni on maalattu valkoiseksi, kattotiilet pesty. Ranta on terassoitu. Mutta ihoa hivelee tuttu kaakkoistuuli, ulapalta, Airistolta. Aaltojen ääni, tuo meri – niin tuttua.

Seison Tenholan saunarannassa.

Päätalossa on yhä sama turvallinen yllätyksellisyys. Seinät huokuvat tarinoita, historiaa, elämää, hyvää... Sen ovat aistineet myös talon uudet omistajat, pian eläkkeelle siirtyvä pariskunta. He toivottivat meidät tutustumaan kotiinsa, meidän entiseen kesäkotiimme. Me olemme talossa asuneita sekä kesäkotitoimikuntalaisia, joista osa asui vaunualueella – historiaan sekini.

Talo uusine asukkaineen aloittelee uutta historiaansa eläkkeelle pian siirtyvän pariskunnan talviasuntona. Sekä heidän lastensa ja lastenlastensa. Taloa remontoidaan ja sisustetaan pikkuhiljaa. Talviasuttavaksi se on jo valmis, lämmityksenä maalämpö.

- Ihan samassa kohti sänky kuin minullakin! huudattaa Aila erään yläkerran huoneen ovella. Tenholan pienet asuinhuoneet ovat makuuhuoneita, paitsi yksi alakerran huone, jossa viimeaikoina asui kolmihenki-

nen lapsiperhe. Siinä on nyt ammeellinen kylpyhuone.

Astelin aavistuksen jännittyneenä koti omaa huoneitani, se toisen kerroksen pienen käytävän lopussa oleva soppi. Mutta miten ihastuttavaa! Huoneen kaakeliuunista oli tehty majakka! Tapetissa purjeveneitä! Huoneen sininen sävy oli tuttu. Olo oli kuin keväällä, kun ensimmäisen kerran talven jälkeen tulin ensiviisittille, tarkistamaan huoneen talven jäljiltä – ja katsomaan onko paljon karpäsiä. Ei ollut. Oli turvallinen rauhan tyyssija. Olisin voinut heittäytyä taloksi.

Suurimpina muutoksina on toisen kerroksen takan poisto. Kaupunki oli rakentanut takan joskus 70-luvulla. Takka ei kaiketi täyttänyt tämän päivän paloturvallisuusmääräyksiä.

Lähtiessämme Liisa lausahtaa: - Tämähän on kuin aina ennenkin, eteinen täynnä kenkiä.

Hymyillen toivotamme kaikkea hyvää ja sanomme näkemisiin.

Pirjo Haapala teksti ja kuva

Mannerheimin kotimuseo

Mannerheim-museo on toiminut liki 70 vuotta. Alakerran salongissa sohvakaluston alla on suu ammollaan oleva ihmisryöjätikerin talja.

Kuva Mannerheim-museo

Aloitimme tutustumisen Carl Gustaf Emil Mannerheimin muistoa vaalivaan kotimuseoon vieraiden vastaanottohuoneesta. Seinällä oli metsästystrofeita ja vitriineissä mm. marsalkansauvat sekä nahkakantiset nimenkeräyskirjat, joihin mm. ylioppilaat olivat maakunnittain keränneet nimiä. Jäin miettimään, mitä nämä kirjat olivatkaan ja sain vastauksen museolta: ”Tämä on Suuri Kansallisadressi, johon liittynyt rahankeräys järjestettiin vuoden 1919 loppupuoliskolla Mannerheimin erottua valtionhoitajan toimesta, ja sen oli määrä olla kansalaisten kollektiivinen kiitos entiselle valkoisen armeijan ylipäällikölle ja valtionpäämiehelle. Keräyksen tuotto, 7,6 miljoonaa silloista markkaa tuli käyttää Mannerheimin valitsemaan yleishyödylliseen tarkoitukseen - pääoman tuoton hän sai itselleen. Varoilla mm. rahoitettiin Suomen Punaisen Ristin toimintaa ja perustettiin Kenraali Mannerheimin lastensuojeluliitto.

Keräykseen osallistui tietävästi yli 300 000 suomalaista, siis noin 10 % Suomen silloisesta väestöstä. Adressikirjat on digitoitu, ja tulevat selattaviksi verkotietokantaan, toivottavasti vielä tämän vuoden aikana.”

Tutustumiskierroksemme jatkui yläkertaan, jossa oli mm. naisten huone ja Mannerheimin niukasti sisus-

tettu makuuhuone. Marsalkka tykkäsi nukkua kuumetta kenttäsängyssä. Makuuhuoneesta oli rauhoittava näkymä merelle, kohti Klippania. Yläkerrassa oli myös huone jonka vitriineissä oli paljon sekä suomes- ta että muista maista saatuja kunnia- ja muita ansio- merkkejä. Alakerrassa oli mm. iso ruokailuhuone ja salonki. Huoneissa oli paljon matkamuuistoja ja ulko- ja kotimaasta saatuja lahjoja.

Mannerheim muutti taloon vuonna 192, hän osallistui talon sisustamiseen ja suunnitteli kunnostustöitä. Sitä ennen 1874 rakennettu huvila oli toiminut mm. Fazerin karamellitehtaan henkilökunnan asuntona.

Museossa kiersi yhtä aikaa monta ryhmää, jokainen oman oppaansa kanssa. Oppaiden piti olla selvillä minne kukin ryhmä oli menossa, mistä tulossa, jotta osasi luotsata oman ryhmän huoneeseen, joka juuri tyhjentyi tai oli ollut tovin tyhjänä. Ja kertoa samalla Mannerheimin elämästä. Oppaanamme toimi todella ammattitaitoinen nuori nainen, jolla oli päällä 1940 luvun kaavoilla tehty kaunis musta mekko.

Museoon pääsee tutustumaan vain oppaan johdolla. Suosittelen, että selvität ennen sinne menoa, ettei talo ole täynnä etukäteen varattuja opastuskierroksia. Kotimuseo on ehdottomasti tutustumisen arvoinen.

Pirjo Haapala

Tulkkausta viittomalla

Syksyllä 2017 luentosalin vasemmassa alakulmassa istui kaksi henkilöä, toinen viitto, toinen videoi. Olin törmännyt samaiseen myös Usko Puustisen salissa pidettävällä luennolla. Kerran viittajat istuivat salin molemmilla puolilla, videoivat omaa viittomistaan. Oli otettava selvää, mistä oikein on kysymys.

”Olemme kaksi Turun Diakonia-ammattikorkeakoulun (Diak) viittomakielen tulkkiopiskelijaa (Julia Lindström ja Reetta Levijoki). Aloitimme syksyllä 2017 kolmannen vuoden opinnot, koulutus kestää neljä vuotta. Valmistumme siis keväällä 2019. Saimme opettajaltamme tehtävän liittyen pitkäkestoiseen tulkkaukseen. Täytämme niin sanottua ”luentopassia”, jossa tulkkaamme puhuttuja luentoja suomalaiselle viittomakielelle. Tehtävänäme oli itse etsiä yleisöluentoja, joihin ilmoittautua tehtävän merkeissä. Päädyimme tulkkaamaan työväenopiston Arkkipiispa emeritus

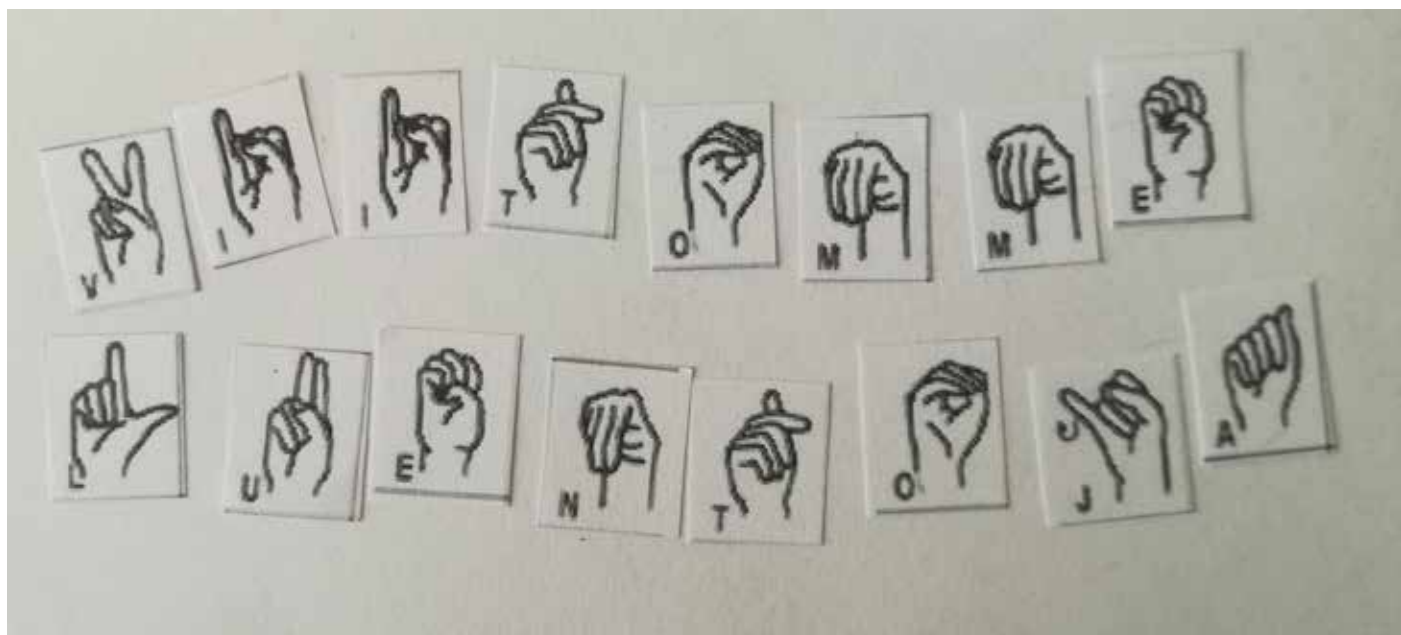
Jukka Paarman luento, joka osoittautuikin erittäin haastavaksi, sillä emme olleet saaneet vielä opetusta hengellisestä tulkkauksesta. Mukanamme meillä on videokamera, jolla kuvaamme tulkkauksen opettajaa sekä itseämme varten. Analysoimme videolta mielettämme 5 min parasta ja 5 min huonointa tulkkausta. Täten voimme oppia virheistä ja analysoida oman tulkkausprosessin etenemistä aina ensimmäisestä kerrasta viimeiseen tulkkauskertaan. Tehtävä on ollut

mukava, vaikkakin haasteellinen ja on ollut ilo päästä työväenopiston luennoille mukaan. Olemme oppineet luentojen avulla paljon!” – vastasivat tytöt, Julia Lindström ja Reetta Levijoki.

Opiskelijat pyysivät aina luvan viittomisiensa videoimiseen opiston luentovastaavan, Tero Kuusela, kautta luennoitsijalta.

Teksti: Julia Lindström ja Reetta Levijoki

Kuvat: Reijo Nurmela ja Pirjo Haapala

Kirjoituskilpailun satoa

Jokavuotinen Suomen espanjan opettajat ry:n kirjoituskilpailu toi keväällä Työväenopiston opiskelijoille kaksi palkintosijaa. Tellervo Tommola ja Marianne Klemelä kertovat opiskelustaan sekä menestyksen tuomista tunnelmista.

Espanjan opiskelu on iloa

Opiskelen Turun suomenkielisessä työväenopistossa espanjaa, opettajanani FM Susanna Törnström. Opetus on ollut niin innostavaa, että parina vuotena olen osallistunut Suomen espanjanopettajat ry:n järjestämään vuosittaiseen kirjoituskilpailuunkin.

Kerron tässä, miten kiinnostukseni espanjan kieleen heräsi, ja mitä siitä sitten seurasi.

Vuosia sitten, kauniina kesäpäivänä, rapsuttelin puutarhassa sydämeni pohjasta. Ihmeekseni mies vaan istui sisällä puolipimeässä. Istuin viereen katsomaan tv -ohjelmaa. Kuuntelin kieltä. Mukavaa nopeaa sorahtelua, kuin suussa pyörisi pieniä kiviä.

Muistin ihastuneeni samaan kieleen jo aikaisemminkin, silloin kun lapset olivat pieniä, ja katsoimme kaikki yhdessä Kolme Muskettikoiraa (D'Artacan y los tres mosqueperros)- piirrossarjaa.

Tuosta kesästä alkaen olemme seuranneet Espanjan television Francon aikaa (Cuéntame cómo pasó), sarjaa, jota on esitetty Suomen televisiossa vuodesta 2007 ja joka jatkuu edelleen, nykyään Francon jälkeen – Alcántaran perhe -nimisenä.

Susanna Törnström Mitä ajattelet kilpailuvoitosta? — Olen erittäin iloinen innosta osallistua kirjoituskilpailuun ja onkin upeaa, että voitto jälleen osui meille. Mitä pidät tärkeänä kielen oppimisessa? — Tärkeintä kielen oppimisessa on ilo ja innostus, uteliaisuus uuteen kieleen ja maailmaan. Täytyy myös uskaltautua kielen vietäväksi. Kuva Teija Veijola.

Marianne Klemelä ja Tellervo Tommola. Palkintojen jako, International School of Helsinki. Kuva Marianne Klemelän kamerasta.

Sarjaa seurattessani päätin alkaa opiskella espanjaa, kun siirryn eläkkeelle. Onneksi mieheni päätti samoin. Nyt meillä on neljäs vuosi menossa. Oppitunnit ovat iloa, opettaja on ihana, opiskelu on nautinto.

Opettaja innosti luokkaa osallistumaan Suomen espanjanopettajat ry:n järjestämään vuosittaiseen kirjoituskilpailuun parin opiskeluvuoden jälkeen, eli keväällä 2016, ja taas uudelleen keväällä 2017. Pidän kirjoittamisesta ja osallistuin molemmilla kerroilla, kun annetusta aiheesta alkoi syntyä juttua aika helposti. Kirjoittaminen oli myös tehokasta lisäopiskelua.

Viime vuonna kirjoitin aiheesta *Mi día a día*, eli Jokapäiväinen elämäni, ja tänä vuonna aiheeni oli *Cuándo era niña*, eli Kun olin lapsi. Ilokseni voitin sarjassani molempina vuosina. Kirjoituskilpasarjoja on ala-asteelta lukioon ja yliopistoon ja vieläpä meihin aikuisopiskelijoihin asti, ja voittajia valitaan joka sarjassa kaksi. Tänä vuonna sarjamme molemmat voittajat ovat meidän luokalta, mikä on aikamoinen ilonaihe!

Palkinnot ovat olleet kirjoja. Viime vuonna Miguel de Cervantesin *Don Quijote*, edición de IV centenario, Real Academia Española, Asociación de Academias de la lengua Española. Niteeseen sisältyy varsinaisen teoksen lisäksi teoksen esittelyosa, historiallisia huomioita tekstistä sekä Cervantesin espanjankielen tutkimusta ja esittelyä sanastoineen. Tänä vuonna sain Gabriel García Márquez'in kootut kertomukset. Näistä molemmista espanjankielisistä tiiliskivistä kyllä riittää opiskelua loppuiäksi ja ylikin.

Tämän vuoden palkintoseremoniassa me molemmat voittajat, Marianne Klemelä ja minä, saimme myös punaisia ruusuja, ja ne me haluamme ojentaa opettajallemme!

Tellervo Tommola

iQué suerte!

Kun viime keväänä päätin haastaa itseni ja osallistua Suomen espanjan kielen opettajien järjestämään kirjoituskilpailuun, en voinut tietää mitä oli tulossa. Jollei muuta, niin ajattelin ottaa selvää, mitä olen kolmen opiskeluvuoteni aikana oppinut ja onko minusta tuottamaan tekstiä espanjan kielellä.

Kun opettajani Susanna Törnström sitten ilmoitti, että olen luokkakaverini Tellervo Tommolan lisäksi toinen aikuistensarjan voittajista – huippu fiilis! Ja huippu opettaja! Juhlallisessa tilaisuudessa Helsingin kansainvälisessä koulussa meidät eri sarjojen voittajat kukitettiin ja palkittiin. Tilaisuuden lopuksi arvottiin viikon kielikurssi Espanjan Valladolidissa. Ja arpa suosi minua! Fantástico!

Tätä kirjoittaessani olen juuri palannut Valladolidista. Mikä upea kokemus! Sen lisäksi että sain uusia näkökulmia tähän maailman toiseksi puhutuimpaan kieleen ja espanjalaiseen kulttuuriin, sain myös uusia ystäviä eri puolilta maailmaa.

Opinahjoni Fundación para la Difusión de la Lengua y Cultura Española on Cervantes Instituutin akkreditoima kielikoulu. Kieltä opiskeltiin intensiivisesti neljä tuntia päivässä. Parasta antia oli kuunnella opettajien kaunista kielenkäyttöä. Heidän tyypillinen nopeampainen puhetapansa vain lisäsi motivaatiota opiskeluun. Oppitunneilla edettiin mm. kertomusten, videoiden, arvoitusten, sanaleikkien, mielenkiintoisten keskustelujen, eri kulttuurien sanontatapojen, assosiaatioiden, synonyymien ja valintatehtävien kautta. Kaiken kaikkiaan syväluotaava ja avartava kokemus, vaikka aikaa oli vain viikko!

Yliopistokaupunki Valladolid sijaitsee Castilla y León'in itsehallintoalueella n. 200 km Madridista luoteeseen. Kaupunki on upea sekoitus kulttuurihistoriaa ja sykkivää opiskelijaelämää. Aluetta pidetään espanjan kielen (el castellano) synnyinsijana, jossa sanotaan puhuttavan puhtainta espanjaa. Lisäksi kaupungin gastronomialle, tapaksille ja arvostetuille viineille iso peukku! Iltaisin tutustuimme paikalliseen kulttuuritarjontaan. Meille kerrottiin kiehtovia tari-

noita 1800-luvulla vaikuttaneesta näytelmäkirjailija ja runoilija José Zorillasta (Casa Museo José Zorilla). Pääsimme ihailemaan myöhäisrenessanssin taiteilijan Alonso Berrugueten teoksia (Museo Nacional de Escultura) ja räpsytimme kännyköitämme ahkerasti myös nykytaiteen museossa (Patio Herreriano Museo de Arte Contemporáneo Español), jossa tutustuimme mm. Joan Brossan, Sarah Moonin ja Arte Pop'in näyttelyihin.

Kurssin ohjelmassa oli myös päivän ”luokkaretki” Salamancaan, joka on noin tunnin ajomatkan päässä Valladolidista. Salamanca tunnetaan upeasta arkkitehtuuristaan ja se kuuluu Unescon maailmanperintöluetteloon. Salamancan yliopisto on yksi Euroopan vanhimmista. Matkalla tutustuimme myös 1500-luvulla perustettuun valtionarkistoon (Archivo General de Simancas), jossa kuningaskunnan kaikki tärkeät

paperit, strategiset asiakirjat ja kartat aikoinaan historian saatossa säilytettiin. Estupendo!

Joka aamu koulumatkalla ohitin Miguel de Cervantesin patsaan, tuon maailmankuulun klassikkoromaani Don Quijoten kirjoittajan, joka oli yksi länsimaisen kirjallisuuden merkittäviä vaikuttajia. Tuli melkein harras hetki, kun tunsin olevani historian keskiössä. Pisti miettimään, miten hieno laji kirjallisuus ja siitä polveutuvat lyriikat ja tekstintuottamiset ovatkaan. Automaattisesti askeleet nopeutuivat ja tuli kiire kouluun oppimaan lisää.

Marianne Klemelä, Turun työväenopisto, espanja 4

Kurssilaisia tutustumassa Valladolidin katedraalin torniin. Vasemmalta Catherine ja Isabelle Ranskasta, Marianne Suomesta, Stavro Australiasta. Kurssin yhdentoista hengen porukassa ahersi myös espanjan opiskelijoita Argentiinasta, Brasiliasta, Hollannista, Puolasta ja Venäjältä.

Markun kalajuttu

Pyydystyskalastuksestakin voisi aina jonkun sanan mainita. Pyydystyskalastus onnistuu huomattavasti helpommin silloin kun on joku kaverina. Siinä soutuveneeseen lisäksi yksinään se olisi hiukan hankalaa. Elikkä pitäisi olla riittävän osaava pyydyksen laskija, erinomaisen hyvä vene, ei mikään savolaismallinen pulkka, minun mielestäni, vaan ihan kunnon merivene. Ja sitten siihen soutaja, jonka tehtävä ehkä on vielä vaikeampi kuin pyydyksen laskijan.

Pyydyksen lasku nyt tietysti onnistuu suhteellisen helposti kun lähdetään rannasta soutamaan suoraan ulospäin aavalle. Ja pyydyksenlaskija lappaa pyydystä sen kun kerkeää sieltä veneen sivusta tai perästä veteen. Ainoa ongelma tulee silloin kun veneen perästä lasketaan veteen, niin soutajarakka ei näe pyydystä, koska laskija on edessä, eikä tiedä mitä siellä tapahtuu. Joskus saattaa käydä niin, että pitkäsiima tai verkko, mitä lasketaankin, menee sekaisin vielä ja joudutaan aloittamaan koko homma uudestaan. Sen tähden kun soutaja ei kunnolla näe. Yhtä kaikki, suhteellisen helposti se menee.

Pyydyksen nostaminen on sitten jo hiukan hankalampi asia. Siinä on lähinnä ongelmana kun pyydyksen nostaja nostaa sen sitten joko veneen sivulta tai veneen perästä. Jos veneen perästä nostetaan, niin silloin soutaja joutuu niin sanotusti huopaamaan, eli kulkemaan veneen kanssa ikää kuin taaksepäin. Edelleenkin nostaja on pyydyksen ja soutajan välissä.

Soutaja ei näe mihin pitää mennä ja saa epämääräisiä ohjeita pyydyksenostajalta. No kyllähän se yleensä onnistuu suhteellisen hyvin.

Saattaa kuitenkin olla niin, että tämä pyydyksen nostaja haluaa nostaa verkon, pitkäsiiman, veneen sivulta. Silloin pitää kulkea veneen kulkusuunnan mukaisesti niin, että pyydys on veneen sivulla kaiken aikaa. Ja siinä tulee pientä ongelmaa, ettei soutaja souda venettä verkon tai pitkäsiiman päälle niin, että se tulee veneen alta, mikä on hankalaa. Silloin saattaa nostaja ärähtää: ”Vedä nyt tonne Lintikniämeen päin!” Ja silloin soutajaparka vetäisee Lintikniemen puoleisella airolla ja veneen kulkusuunta menee juuri päinvastaiseen suuntaan mihin piti. Tarkoitin tuossa sitä, että pyydyksen nostajan pitää antaa selkeät ohjeet. Toisaalta soutajalla pitää sen soutamisen olla niin hanskassa, että se tulee oikeastaan selkäytimestä: mitä tekee, miten vene käyttäytyy. Ettei sitä pidä ajatella ja ihmetellä, kokeilla: jaaha, nyt mä vedän tästä, niin vene kääntyy väärään suuntaan, ja jos mä työnän tästä, niin mitäs sitten tapahtuu ja niin edelleen.

Eli pitäisi hallita soutaminen kohtuullisen hyvin, niin asiat saa hoitumaan. Tosiasia tuossa soutamisessa on mitä niin monesti sanotaan: Harjoitus tekee mestarin ja mestaritkin harjoittelevat.

Markku Luoto

Tyhjänä istumisen taito

Turun työväenopiston 2017-2018 opinto-ohjelmassa on muutama Meditaatio ja itsetutkimus -niminen kurssi, jonka opettajana on Turo Vuorenpuuro. Kurssiesitteen mukaan niille voi osallistua jopa 20 henkilöä. Tapaan Turun opiston messuilla marraskuussa ja ihmettelen; onnistuuko meditaatio isossa ryhmässä?

- Toki meditaatio sujuu ryhmässä ihan siinä missä vaikkapa joogaaminen, jumppa tai tanssiminen, sillä meditaatiossa on kyse siitä, että tuomme huomion siihen kokemukseen, mikä ilmenee juuri nyt, eikä sitä ole tarkoitus muuttaa, tukahduttaa tai kontrolloida millään tavalla. Jos tuo kokemus olisi vaikkapa ajatus siitä, että ”Onpa täällä paljon ihmisiä.”, tuo ajatus on määrää tunnistaa ajatukseksi ja sen annetaan olla vapaasti vain ajatus, joka ilmestyy ja häviää myöhemmin kuten kaikilla ajatuksilla on tapana tehdä. Tämä kurssi ohjaa ihmisiä oivaltamaan, että kaikki mieleen tulevat ajatukset ovat pohjimmiltaan täysin merkityksettömiä, ei-henkilökohtaisia ja sitä kautta täysin vaarattomia, eivätkä ne siten uhkaa meitä millään tavalla. Puhuessani tästä asiasta kurssilla tapaamini siteerata näytelmäkirjailija William Shakespearea, joka sanoi jotenkin siihen tyyliin, että ”Ei ole mitään, mikä olisi joko hyvää tai pahaa, vain ajattelumme tekee asioista sellaisia.” Kun tämä asia on tullut oivalletuksi suhteessa omiin ajatuksiin, mielikuviin ja tunteisiin olen saanut jopa sellaista palautetta, että ”Olin suunnitellut meneväni terapiaan masennuksen takia, mutta tulini sinun sijaan tälle kurssille. Nyt tämän kurssin käytyäni minua ei saisi terapiaan enää mistään hinnasta!”

Mitä kurssilla tehdään?

- Kurssin nimen mukaisesti me meditoimme eli istumme, olemme hiljaa, emmekä tee mitään. Me emme siis käytä tällä kurssilla mitään mantroja, visualisointeja tai muita vastaavia tekniikoita. Syy tähän on, että nuo tekniikat vaativat ponnistelua, vaikka pohjimmiltaan meditaation tarkoitus on olla tekemättä mitään ja kokea kaikki mielen läpi kulkevat ajatukset, mielikuvat tai tunnekokemukset ilman minkäänlaista vastustamista. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että opettaisin

kurssilla ”hyväksymistä”, sillä oman näkemykseni mukaan se on vain jonkun kokemuksen ”epäonnistunut vastustamista” seurannutta ponnistelua, jolla me pyrimme kokemukseen kontrollissa olemisesta. Meditoinnin tarkoitus ei ole siis yrittää olla kontrollissa, vaan päästää irti kaikesta pyrkimyksestä olla kontrollissa! Toisaalta, me teemme tällä kurssilla itsetutkimusta eli tutkimme omaan minäkuvaamme liittyviä ajatus-, mielikuva- ja tunnereaktiomalleja. Tämä tapahtuu sekä ryhmässä että yksin tehtyjen harjoitusten kautta, sekä keskustelun kautta. Tämä keskustelu kumpuaa yleensä niistä kommentteista ja kysymyksistä, joita kurssilla sanomani asiat, sekä meditaatio ja itsetutkimus herättää kurssilaisissa. Kurssin tapaamisilla on omat teemansa, mutta kurssilaisten tekemien kommenttien, kysymysten ja keskusteluiden ansiosta kurssin sisältö muovautuu myös spontaanisti, jota kautta se on avointa, elävää ja yllätyksellistä meille kaikille, jotka istumme tällä kurssilla.

Voitko kertoa jotain kursseille osallistuvista ihmisistä? Minkä takia he tulevat kurssille?

- Kurssille tulevat ihmiset tapaavat kertoa kurssille tulon syiksi monenlaisia asioita kuten stressin, uni-vaikkeudet, ahdistuksen, masennuksen tai he saattavat kärsiä jostain sairaudesta tai kroonisesta kivusta, joka on kaventanut heidän kykyään nauttia omasta elämästään. Joskus he ovat saattaneet kuulla tästä kurssista joltain ystävältään tai sitten he ovat saattaneet lukea lehdestä, että meditaatio voisi auttaa heidän ongelmiinsa. Toisaalta, kurssilleni tapaa tulla myös vuosia tai jopa vuosikymmeniä meditaatiota harrastaneita ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneet itsetutkimuksesta.

Kuinka pitkä kokemus sinulla on meditaatiosta ja itsetutkimuksesta? Minkälainen ammattillinen tausta sinulla on?

- Aloitin liikemeditaation harjoittamisen vuonna 1991, jolloin aloin harrastaa kiinalaista aamuvoimistelua Taijia. Istuen tapahtuvan meditaation harjoittamisen aloitin vuonna 1994, jolloin aloin myös joogaamaan. Täysipäiväinen joogi minusta tuli 1996,

jolloin lopetin terveydenhoitajaopintoni Suomessa ja lähdin Intiaan ja Sri Lankaan 8 kuukaudeksi joogaamaan ja meditoimaan. Pehdyin tuolla reissulla Vipassana-meditaatioon ja harjoitin tuota meditaatiotekniikkaa usean vuoden ajan. Toimin päätoimisena joogaopettajana pääkaupunkiseudulla 1998-2004, jonka jälkeen lopetin joogan ja keskityin tekemään itsetutkimusta muutamien opettajien opastuksessa, sekä muutin Lontooseen kouluttautumaan Alexander-tekniikan opettajaksi 2006-2009. Muutin Lontoosta Turkuun 2010 ja olen opettanut siitä lähtien työkseni Alexander-tekniikkaa. Aloin myös opettamaan itsetutkimusta 2013 viisi kysymystä sisältävän ”itsetutkimuksen opaskartan” avulla, jonka olin tullut luoneeksi omaa itsetutkimustani varten. Ensimmäisen Meditaatio ja itsetutkimus -kurssini vedin keväällä 2017 Turun työväenopistossa, mutta vedän näitä kursseja nyt myös Paimion opistossa ja Kankaanpään kansalaisopistossa. Uskon, että tulen vetämään näitä kursseja tulevaisuudessa ympäri Suomea, sillä en tiedä, että kukaan muu opettaja vetäisi työväenopistoissa tällaista kurssia, missä yhdistyy meditaatio, itsetutkimus, sekä tietoisuuteen ja ”minuuden” kokemukseen liittyvä aivojen toiminnan tutkiminen.

Miten kuvaisit tätä kurssiasi yhdellä lauseella?

- Tapaan kutsua tätä kurssiani eräänlaiseksi ”minäkuvan ohitusleikkaukseksi”, joka mahdollistaa sen, että ihminen voi vapautua siitä menneisyyden kokemusten kautta muodostuneesta minäkuvastaan, joka on aiheuttanut hänelle psyko-somaattisia ongelmia ja kärsimystä.

Mitä tälle kurssille osallistuminen vaatii?

- Tälle kurssille osallistumisen vaatii osallistujalta halua pysähtyä hetkeksi paikoilleen, sekä valmiutta kuunnella, seurata kurssilla antamiani yksinkertaisia ohjeita ja tutkia omaan ajatteluun, olemiseen ja elämään liittyviä asioita avoimesti, suoraan ja rehellisesti ilman mitään rajoittavia ennakkokäsityksiä. Tätä kautta kurssi opettaa osallistujille ”tyhjänä istumisen taitoa”, joka mahdollistaa sen, että elämä tulee nähdyksi täydellisenä juuri sellaisena kuin se ilmenee, mikä vapauttaa meidät nauttimaan siitä jopa sen kaikkine epätäydellisyyksineen!

Haastattelu: Pirjo Haapala, Kuva: Turo Vuorenpuuro

Meditaatiota voisi kutsua ”tyhjänä istumisen taidoksi”, sanoo Meditaatio ja itsetutkimus -kurssin opettaja Turo Vuorenpuuro.

Ai mitä mä teen vai?

Tänään menin kauppaan hakeen evästä ja söin ne viereisen parkkipaikan penkillä. Lähellä oli bussipysäkki, mutta se oli täynnä. Siihen aikaan päivästä mä yleensä vihaan ihmisiä. Palveluammati on siitä hyvä, ettei ole työpäivän jälkeen seuran tarvetta. Tietokonekaupan tekninen tuki tuntui hyvältä valinnalta koulun jälkeen. En viitsinyt lukea pääsykokeisiin. Yhdeksän luokkaa peruskoulua on mulle riittävä määrä. Siihen ikään ehti saada oppia sen, mitä niillä oli antaa. Kävin kolme viimeistä luokkaa tuplalten. Elämässä alkoi tapahtua kiinnostavampia asioita jo seiskalla.

Ostan yleensä eväät kaupasta, kotia asti en viitsi lähteä. Siellä ei kunnon syötävää saa, on vain mutsin hapan naama ja jankutus, että pitäis sunkin syödä oikeata ruokaa ja liikkua enemmän. Se sanoo, että mä olen liian lihava. Kuka sellaista jaksaa? Kotiin kannattaa mennä vasta sitten, kun kaikki ovat jo nukkumassa.

Masa pyysi mut mukaan pelikasinolle. Se on tehnyt siellä sivuduunia ja saa ilmaisia pelilippuja. Se lupasi antaa niitä mullekin muutaman. Pokerissa pääsen usein voitolle ja saan hyviä bonuksia. Voisin mäkin vaihtaa pelialalle, mutta mutsi ei hyväksy sitä. Jos hankkis oman asunnon, ei tarttis kuunnella sen mieliteitä, mutta rahat ei riitä.

Puhelinneuvonta olis ihan hyvä duuni, jollei olis niin paljon tyhmiä ihmisiä. Mä en käsitä, miten joku ei opi käyttään tietsikkaa. Mummot jonossa ruikuttaa, ettei nykynuoriso osaa tehdä edes kunnon ohjeita. Kuka jaksaa, kun koneet voi tehdä sen sun puolesta. Onko mitään tylsempää tekemistä kuin kirjoittaa? Mä olen tähän päivään selvinnyt puhelahoilla ja aion selvitä jatkossakin. Kirjoittaminen on tylsempää kuin matikka. Sitä mä sentään ymmärrän. Ainakin osaan laskea rahani. Hei, mun kone kilisee, voittopotti, kakssataa euroa vitosen kolikoina.

Teija Veijola

Oppilastöitä
Kaskenkatu
5 ala-aulassa
marraskuussa
2017

Kuva Reijo
Nurmela.

Vanhoja kirjeitä

Nykyaan viestitellään paljon. Viestit ovat lyhentyneet entisajoista, tuntuu siltä. Sähköinen viestintä: sähköpostit, Facebook, Twitter ja muut ovat nopeita tapoja viestiä. Ennen kirjoiteltiin kirjeitä. Sähkösanoma oli kiireellisempiä viestejä varten. Faksia, teleksiä ei enää paljon käytetä.

Kirjeet välittävät tärkeitä tietoja. Tai suuria tunteita.

Onko puhelimen käyttö vähentynyt, ei mutta puhuminen on näin tainnut tehdä. Sähköpostin lähettäminen sopii koska vain mutta soittamista puhelimella täytyy harkita. Onko liian aikaista tai myöhäistä, tuleeko televisiosta Kauniit ja rohkeat tai uutiset? Onko lounasaika, jolloin ei työpuhelu käy, muuta kuin välttämättömissä ja kiireellisissä tapauksissa. Anteeksipyynnön kerä.

Puhelimella soittaminen on joissakin tapauksissa sähköpostia nopeampi tapa hoitaa keskustelu. Asia saattaa sähköpostilla vaatia monta viestiä, kysymyksiä vastauksia, ehdotuksia, kalenterin tarkistuksia, edestakaisin. Puhelussa tapaaminen esimerkiksi saadaan sovittua nopeammin.

Monimutkaisemmat asiat, puhelinnumerot, pankkitilin numerot, vieraskieliset nimet ja osoitteet välittyvät sähköpostilla tai tekstiviestillä varmemmin oikein.

Kirjeitä myös häviää. Vanhanaikaisia paperisia kirjeitäkin jotkut polttavat heti luettuaan tai hävittävät siivotessaan tai muutoissa. Vähäinen määrä ei tule koskaan perille. Myös sähköisiä viestejä tämä koskee. Jokin robotti pistää tärkeän viestin roskapostiksi. Ja tietokone tyhjentää roskakorin ennen kuin sitä on ehditty tai muistettu tarkistaa. Sähköpostilaatikko täyttyy. Itse tulee hävitettyä viestejä, jotta tilaa tulisi uusille. Tärkeimpiä tulee tulostettua paperiksi. Se on osoittautunut sittenkin säilyvimmäksi. Sähköisiä turvakopioita on lerpulla ja korpuilla, joista niitä on vaikea lukea.

Serkkupoika löysi vintiltä sota-aikaisia kirjeitä. Olen niitä nyt kirjoittanut puhtaaksi toista sataa. Laitan tähän tunnelmapalan Jatkosodan alusta, isäni kirjeen 10.7.1941 kotiväelle:

”Terveiset sinne teille kaikille täältä jostakin, ei ole tullut aikaisemmin kirjoitettua, eikä nytkään mitään asiaa ole. Vieno ja Arvo kun on sanoneet kirjoitta-

neensa ja me olemme kaikki täällä samassa paikassa.

Tämä komppania, jossa me olemme, on kaikki wampulalaisia. Minä olen täällä hevosmiehenä, hevoseni on Hosiken hevosta, Höntti nimeltänsä. Oleskelupaikkamme tällä kertaa on pienen järven rannalla, metsikössä lähellä rajaa. Missään taisteluhommissa ei vielä ole oltu. Asuntonamme täällä on teltat. Lämmitystä varten on joka telttaan kamiina, mutta siihen sitä nyt ei ole käytetty, vaan pojat on asettaneet kamiinat telttain viereen ulkopuolelle ja keittävät niiden päällä pakeissaan teetä. Täällä on runsaasti risuja metsässä niin, että niistä saa polttoainetta.

Täällä ukkosti eilen ehtoolla aika kovin. Ja tänä ehtona taas kun tätä kirjoitan, on hankkeissa samanlainen ilma, jyristelee jo hiukan ja salamat vilkkuu ja hiukan tulee sadepisaroitakin tähän paperini päälle kun istun täällä ulkona puun juurella kirjoittamassa.

Nämä teltat muuten pitävät hyvin vettä niin, että niissä kyllä pysyy kuivana isommallakin sateella.

Niin, ei minulla mitään asiaa ole mutta ajattelin, että jos te kotiväki siellä odotatte kirjettä minultakin, niin jotain vähän kirjoitan.

Tuli vähän sutattua kirjeen alkupuoli mutta kai siitä selvän saa.

Jaksakaa nyt hyvin kaikki siellä kotirintamalla ja hauskaa kesää toivoo

Toivo”

Reijo Nurmela, poika

Näyttelyn kokoamista helpotti, kun taulu laitettiin makuulle pöydän päälle ja materiaali kiinnitettiin siihen. Kuvassa Teija Veijola, Ulla Oksanen, Reijo Nurmela ja Markku Luoto.

SATA NUMEROA TIEDOKASTA

Tiedotustoimikunnalla oli viime syksynä muutakin syytä juhlaan kuin Suomen 100-vuotispäivät. Tiedokkaasta ilmestyi nimittäin sadas numero. Juhlistimme asiaa pystyttämällä opiston ala-aulaan näyttelyn lehden vaiheista 1970-luvun alusta tähän päivään saakka. Näyttelyä varten kerättiin vanhoja Tiedokkaita ja niiden syntyhistoriaa. Tällä tavoin näyttelyvieraat näkisivät, miten monella eri tavalla ja tekniikalla lehteä on tehty ja miten sen ulkoasu on vaihdellut. Tiedotustoimikunta kiittää kaikkia opistolla vierailleita mielenkiinnosta. Pyrimme jatkossakin tekemään teille laadukkaita lehtiä.

teksti ja kuvat Seija Luoto

Näyttelytaulun pystyttäminen vaati rohkeutta ja hyvää tasapainotaitoa. Kuvassa Teija Veijola, Reijo Nurmela, Markku Luoto ja Ulla Oksanen.